

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D. v právní věci

žalobce: P. K.

proti
žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí č. j. MSK 67747/2019 ze dne 28. 6. 2019, o dopravním přestupku,

Shodu s prvopisem potvrzuje

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 22. 8. 2019 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 67747/2019 ze dne 28. 6. 2019, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Magistrátu města Ostravy č. j. SMO/015142/19/DSČ/Kov ze dne 7. 1. 2019. Domáhá se rovněž zrušení tohoto prvostupňového rozhodnutí. Tímto byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že dne 23. 10. 2018 v 11:59 hodin, ve Vratimově, na ul. Buničitá, ve směru jízdy do Ostravy, jako řidič nákladního motorového vozidla tovární značky Volkswagen LT35, r. z. X, při řízení uvedeného vozidla a během jízdy přes železniční přejezd držel v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon. Za přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného k žalobě

2. Žalobce ve své žalobě uvedl, že nevěděl, že může na místě do zápisu o spáchání přestupku uplatnit své stanovisko; protože však se zápisem nesouhlasil, nepodepsal ho. Dále namítal, že skutkový stav nebyl spolehlivě zjištěn. V řízení byli vyslechnuti tři policisté, kteří vypověděli, že viděli žalobce telefonovat, avšak neuvedli žádné podrobnosti o podobě žalobcova mobilního telefonu a ani na ně nebyli dotazováni. Výpověď žalobcova syna J. K., který jel se žalobcem a uvedl, že žalobce netelefonoval, správní orgány vyhodnotily jako účelovou. Policisté viděli žalobce z levého boku, a ze skutečnosti, že měl pravou ruku u ucha nelze jednoznačně dovodit, že telefonoval mobilním telefonem. Na CD záznamu, který je jediným objektivním důkazem, je zachyceno, že žalobce má pravou ruku u ucha; není z něj patrné, že by v ruce držel mobilní telefon či cokoli jiného. Pochybnosti vzbuzuje skutečnost, že impulzem pro zásah policejní hlídky měl být vizuální kontakt s řidičem jedoucího automobilu na vzdálenost 20 m. Závěrem poukázal na to, že v řízení nebyla aplikována zásada *in dubio pro reo* a odcitoval část k tomu se vztahujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 83/2010-63 ze dne 17. 6. 2011. Skutková verze, že si žalobce pouze sáhl na ucho je možná a pravděpodobná.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 18. 10. 2019 navrhl zamítnutí žaloby. Ohledně žalobních námitek uvedl, že tyto byly vznášeny již před správními orgány, a proto odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. Uvedl, že jen ze skutečnosti, že žalobce neuvedl do formuláře o oznámení přestupku (kde je kolonka „Vyjádření osoby podezřelé

z přestupku“) žádné stanovisko, nelze dovodit spáchání přestupku, nicméně nelze odhlédnout od toho, že čím později je určitá obrana obviněného z přestupku uplatněna, tím méně může být podle okolností věrohodná (rozsudek NSS č. j. 9 As 26/2012-29 ze dne 28. 2. 2013). Žalobce navíc nepředestírá plnou vlastní verzi reality – nevysvětluje, proč měl pravou ruku zvednutou u pravého ucha. Tvzení, že si jen sáhl na ucho, se objevuje poprvé v žalobě. Svědek J. K. na otázku, proč měl otec ruku u ucha, uvedl, že se „asi škrábal“. Pokud se týče svědeckých výpovědí policistů, byl u nich žalobce přítomen a mohl klást otázky. Na videozáznamu je poloha žalobcovy ruky v poloze typické pro telefonování. Svědecké výpovědi policistů jsou se záznamem v souladu. Naopak svědek J. K. (osoba žalobci blízká), který přestupek popřel, neuvedl konkrétní verzi reality a na dotaz správního orgánu uvedl jen domněnku.

III. Obsah správního spisu a posouzení věci soudem

4. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil následující: Na základě oznámení přestupku Policií ČR ze dne 3. 11. 2018 zahájil Magistrát města Ostravy přestupkové řízení. U ústního jednání dne 4. 12. 2018 byl proveden k důkazu videozáznam a vyslechnuti jako svědkové zasahující policisté K. a M.; u jednání dne 2. 1. 2019 byl vyslechnut třetí zasahující policista Š. a svědek J. K. Dne 7. 1. 2019 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, které žalobce napadl 30. 1. 2019 odvoláním (doplněným podáním ze dne 8. 2. 2019), jež bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
6. Podle § 65 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.
7. Vzhledem k tomu, že odvolací námitky předznamenávají žalobní body, odkazuje soud předně na obsah napadeného rozhodnutí, s nímž se ztotožňuje, stejně jako i s vyjádřením k žalobě, jak je rekapitulováno výše.
8. Pokud se týče toho, že žalobce nebyl poučen o tom, že může uplatnit své stanovisko do oznámení o přestupku, pak soud uvádí, že tato okolnost není pro posouzení věci nijak významná. Závěr o skutku byl proveden na základě provedeného dokazování a vyhodnocení důkazů.
9. Pokud se týče skutkového stavu, tento musí být zjištěn tak, že nebude existovat „*ne zcela nepravděpodobná možnost, že se skutkový děj odehrál jinak*“ (tak judikoval Nejvyšší správní soud v žalobcem citovaném rozsudku č. j. 7 As 83/2010-63 ze dne 17. 6. 2011, shodně pak kupříkladu i v rozsudku č. j. 2 As 46/2005-55 ze dne 24. 5. 2006), resp. že zde nebude o skutkovém stavu „*důvodná pochybnost*“ (tak judikoval Nejvyšší správní soud kupříkladu v usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 As 126/2011-68 ze dne 14. 1. 2014, publ. pod č. 3014/2014 Sb. r. NSS). Zásada *in dubio pro reo* se proto uplatní tehdy, je-li zde pochybnost důvodná, resp. je zde pravděpodobná možnost, že skutkový děj odehrál jinak. V projednávané věci však takováto situace nenastala.

10. Závěr správních orgánů o skutkovém ději je opřen o vzájemně provázané a zcela souladné důkazní prostředky, jimiž jsou pořízený videozáznam ve spojení s výpověďmi zasahujících policistů. Tyto důkazní prostředky se vzájemně doplňují. Na záznamu zřetelné držení ruky řidiče u jeho ucha je přirozeně vysvětlitelné souladnými svědectvími policistů, že zcela jistě viděli řidiče držet u ucha telefonní přístroj. Naopak obrana žalobce i výpověď jeho syna je kusá, neobjasňující uspokojivě zachycenou polohu žalobcovy ruky. Pochybnost, kterou se žalobce do věci snaží vnést, tak nelze označit za důvodnou.
11. Pokud žalobce namítá, že svědkové detailně nepopsali, jak jeho mobilní telefon vypadal, soud podotýká, že na to nebyli tázáni. Klást otázky přitom žalobce u jejich výsledku mohl. Jejich výpovědi jsou sice stručné (extrémní stručnosti výpovědi svědka K. ovšem zdaleka nedosahují), nicméně obsahují všechny podstatné informace pro závěr o skutkovém stavu. Je pravdou, že skutečnost, že žalobce měl pravou ruku u pravého ucha, sama o sobě neprokazuje, že telefonoval. Tato skutečnost, zjistitelná z videozáznamu, je právě doplněna svědeckými výpověďmi policistů. Tím je význačnost videozáznamu redukována na význam jediný – ten, který byl vzat správními orgány za základ jejich rozhodnutí. Navíc soustavně zdvižená ruka patrná na záznamu odpovídá spíše telefonování, než poškrábání ucha či jen sáhnutí si na ucho. Pokud jde o vzdálenost, od které byl žalobce pozorován, tuto uváděli jednotliví policisté různě, právě dle svých individuálních pozorovacích schopností. Právě proto, že kontrolovali provoz na železničním přechodu, měli pozornost upřenou na projíždějící automobily, nejednalo se u nich o náhodné zpozorování chování žalobce. Jimi uváděné odhadované vzdálenosti proto nejsou nepravděpodobné.

IV. Závěr a náklady řízení

12. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání se souhlasem účastníků řízení podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
13. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 10. 6. 2021

[Zadejte text.]

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje